

Arrest

nr. 87 451 van 12 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 11 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 juli 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2012 dient de verzoekende partij, van Russische nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 14 mei 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.04.2012 werd ingediend door:

Y., M.(...) (R.R.: (...))

geboren te Oktyaberskoe op (...)1959

I., Z.(...) (R.R.: (...))

geboren te Tchontaul op (...)1964

Y., K.(...) (R.R.: (...))

geboren te Shamkhal op (...)1987

Y., K.(...) (R. R.: (...))

Geboren te Shamkhal op (...)1989

adres: (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2006 in België zouden verblijven, zich hier reeds goed thuis zouden voelen en hun sociaal leven zouden hebben heropgebouwd, zeer goed geïntegreerd zouden zijn, lessen hebben gevolgd en hiervan heel wat schoolattesten en -rapporten voorleggen, alsook een gelijkwaardigheidattest van hun diploma uit hun thuisland, veel contacten hebben met burens, hulpverleners en leerkrachten en hiervan meerdere getuigenverklaringen voorleggen, alsook een getuigenis van het OCMW van Vosselaar, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat een eventuele scholing van betrokkenen betreft; gezien zij niet langer schoolplichtig zijn en zij evenmin bewijzen voorleggen dat zij momenteel als volwaardige leerlingen aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven, vormt dit element geen buitengewone omstandigheid. Indien zij toch bewijzen van een dergelijke inschrijving kunnen voorleggen, staat het hen vrij een studentenvisum aan te vragen en zo eventueel terug te keren naar België om hier hun studies hier verder te zetten.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Voor Dhr. Y., M.(...) werden de eerste twee asielaanvragen afgesloten op 04.05.2006 en 14.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De derde asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2012 met de beslissing weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor I., Z.(...) werden de eerste twee asielaanvragen afgesloten op 28.04.2006 en 14.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De derde asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2012 met de beslissing weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Voor Y., K.(...) werden de eerste twee asielaanvragen afgesloten op 28.04.2006 en 14.03.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De derde asielaanvraag werd afgesloten op 12.10.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De asielprocedure van Y., K.(...) werd op 12.10.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-

weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen afgesloten.

De duur van de procedure — namelijk voor allen ongeveer telkens drie à vier maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren te vrezen voor vervolging en aantasting van hun fysieke integriteit bij een terugkeer. We

merken op dat betrokkenen geen enkel begin van bewijs voorleggen om deze bewering te staven. Bovendien voegen ze geen enkel nieuw element toe aan die elementen die zij reeds bij de bevoegde asielinstanties naar voren brachten en die niet door deze instanties weerhouden werden. Deze beweringen kunnen dan ook niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij geen familie meer zouden hebben in hun herkomstland om op terug te vallen en zij van dat land vervreemd zouden zijn. Aan deze bewering kan echter weinig geloof worden gehecht. Het is heel onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie of band meer zouden hebben met hun herkomstland. Wat er ook van zij, de beslissing om geen contact te onderhouden met het land van herkomst is een gevolg van de eigen gedragingen van betrokkenen en kan dus onder geen beding een buitengewone omstandigheid vormen

Aangaande de medische aanvraag van Dhr. Y., K.(...): deze werd op 17.04.2012 afgesloten. Ook het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsaanvraag, ingediend door Dhr. Y. M.(...) en Mevr. I. Z.(...) werd op 11.04.2012 verworpen.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het *“beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)”* en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Tevens meent de verzoekende partij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“ENIG MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending art. 9 BIS Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Machtsoverschrijding

De bestreden beslissing is gedateerd 11.05.2012 en houdt in dat in toepassing van art. 9 BIS VW de aanvraag tot verblijf op basis van art. 9 BIS VW werd afgewezen als onontvankelijk.

In de beslissing wordt hieromtrent gesteld

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waar om de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. “.

Er wordt verder gemotiveerd dat:

- de verregaande integratie niet kan weerhouden worden als voldoende grond om de aanvraag in België te kunnen indienen,*
- de duur van de procedure (telkens 3 à 4 maanden) niet van die aard is om als onredelijk lang beschouwd te worden*
- de geuite vrees voor vervolging niet hard wordt gemaakt en al werd onder zocht in het kader van de asielaanvraag*
- de verzoeken tot medische regularisatie alle werden verworpen en dus ook niet kunnen ingeroepen worden.*

Om uiteindelijk te besluiten:

“Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”..

Deze argumentatie faalt in rechte.

De materiële motiveringsplicht vereist dat een beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560).

In casu is dit niet het geval aangezien het besluit zoals hoger geformuleerd geenszins kan afgeleid worden uit de aangehaalde motieven.

Dat verwerende partij immers nooit (correct) de toepassingsmogelijkheid van de criteria zoals vervat in de instructie 19.07.2009 heeft onderzocht, hoewel in het verleden door de bevoegde staatssecretaris was gesteld geworden dat de inhoud van de instructie zou nageleefd worden en personen die voldeden aan de criteria zouden geregulariseerd kunnen worden, en anderzijds uit talloze andere dossiers blijkt dat inderdaad deze instructie als leidraad wordt gebruikt voor de toekenning in het kader van art. 9 BIS VVV van een regularisatie verblijf.

Dat meer specifiek het criterium 2.7 hier van belang is.

Dat om te voldoen aan dit criterium vereist is dat het gaat om gezinnen die asiel hebben aangevraagd voor 1 juni 2007, waarvan de procedure meer dan één jaar heeft geduurd en die sedert de indienen van de eerste asielaanvraag meer dan 5 jaar in België hebben verbleven, en waarbij er schoolgaande kinderen zijn sinds ten minste 1 september 2007.

Dat door verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 11.05.2012 in gene mate wordt onderzocht of verzoekers voldoen aan het hierboven vermelde criterium, hoewel dit het criterium bij uitstek voor gezinnen met kinderen die hier sedert meer dan 5 jaar verblijven.

Dat verzoeker en zijn gezin hier sedert januari 2006 verblijven, weze ondertussen meer dan 6 jaar.

Dat het gezin bestaat uit twee ouders en twee kinderen, weze verzoeker en zijn broer K. Y.(...) die onmiddellijk na hun aankomst in België school hebben gelopen en alleszins voor de datum van 1 september 2007, hetgeen blijkt uit de inhoud van het verzoekschrift en de verschillende stukken die voorliggen. Door de broer van verzoeker K. Y.(...) werd beroepssecundair onderwijs gevolgd in het Koninklijk Atheneum Turnhout-Beerse.

Dat hun (eerste) asielaanvraag dateert van voor 1 juni 2007.

Dat verzoeker en zijn gezin zodoende voldoen aan het criterium van 5 jaar, één of meer schoolgaande kinderen sinds september 2007, asielaanvraag van voor 1 juni 2007.

Dat bovendien dient voldaan te zijn aan het criterium dat de asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd.

Dat de duur van de opeenvolgende procedures telkens drie è vier maanden was, is correct, doch wanneer de gezamenlijke duur van de opeenvolgende asielprocedures in ogenschouw wordt genomen deze wél meer dan één jaar belooft.

Dat verzoeker en zijn gezin in gestelde hypothese voldoen aan alle voorwaarden van het criterium 2.7 mcl. een duur van de asielprocedure van meer dan 1 jaar.

Dat verzoeker en zijn gezin menen gerechtigd te zijn zich te beroepen op de gezamenlijke duurder opeenvolgende asielprocedures aangezien zij in overweging werden genomen.

Dat voor wat betreft het criterium 1.1 en de berekening van de erin vervatte termijn in de toelichting vermeld staat dat wanneer er verscheidene asielaanvragen zijn in gediend, de duur van de twee asielprocedures kan worden meegerekend indien die tweede asielaanvraag in overweging werd genomen.

Dat voor wat betreft de aan te rekenen duur van de asielprocedure gerekend wordt de duur van de procedure DVZ, CGVS, VBC of RW (zie eens te meer richtlijnen in zake criterium 1.1, stuk 3).

Dat in casu verzoeker en zijn gezin drie asielaanvragen hebben ingediend dewelke werden in overweging genomen, waarbij de gezamenlijke duur dan beloopt (4 maand + 2,5 maand + 6,5 maand) weze 13 maanden totale asielprocedure.

Dat zodoende verzoeker en zijn gezin bij de berekening van de totale duur van hun opeenvolgende asielprocedures conform de richtlijnen zoals gehanteerd naar analogie van deze geldend voor het criterium 1.1 ook aan deze voorwaarde voldoen.

Dat met andere woorden alsdan verzoeker en zijn gezin aan alle voorwaarden van het criterium 2.7 van de instructie van juli 2009 voldoen en de aanvraag van verzoeker en zijn gezin tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW diende ontvankelijk verklaard te worden.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is aangezien er geenszins wordt getoetst aan het criterium 2.7 van de instructie 2009.

• Dat de bestreden beslissing bovendien onredelijk is in die zin dat zij telkens de asielprocedures afzonderlijk in ogenschouw neemt doch geen uitspraak doet over de gezamenlijke duur van de asielprocedures.

Dat de motivering in de hier bestreden beslissing dan ook totaal niet draagkrachtig is en zekerlijk niet het besluit kan verantwoorden dat er geen mogelijkheid is om de aanvraag in België in te dienen.

Dat door niet te onderzoeken en correct te motiveren waarom verzoeker en zijn gezin niet aan het criterium 2.7 zouden voldoen, er een gebrekkige motivering aan de orde is.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd aan de criteria zoals vervat in de instructie van 2009 en waaromtrent werd gesteld dat deze zouden toegepast worden.

Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

Dat het kennelijk onredelijk is in de geschetste omstandigheden aangevuld met de zeer verregaande integratie van verzoeker en zijn gezin zoals deze blijkt uit het verzoekschrift tot regularisatie en de bijgevoegde stukken, alsnog de regularisatie van hun verblijf te ontzeggen.”

blijkt dat de verzoekende partij in het verzoekschrift - bij verwijzing naar het gegeven dat zij en haar gezin reeds sinds 2006 in België verblijven, zij en haar broer van voor 1 september 2007 schoollopen in België, haar eerste asielaanvraag dateert van voor 1 juni 2007 en haar asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd - uitsluitend aanvoert *“aan alle voorwaarden van het criterium 2.7 van de instructie van juli 2009 (te) voldoen en de aanvraag van verzoeker en zijn gezin tot regularisatie op basis van art.9BIS VW diende ontvankelijk verklaard te worden”*. Voornoemd criterium 2.7, alsmede de van artikel 9bis van de vreemdelingenwet afwijkende praktijk aangaande het aantonen van buitengewone omstandigheden – wat de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf betreft –, werden geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van het feit dat de instructie niet langer wordt toegepast.

Ter terechtzitting van 9 augustus 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 10 juli 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt te volharden.

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat het gehele betoog van de verzoekende partij erop gericht is te verduidelijken dat zij voldoen aan voornoemd criterium 2.7 van de vernietigde instructie en de aanvraag op grond van de vernietigde instructie ontvankelijk diende te worden verklaard, zodat zij in essentie een toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en de in het kader van deze instructie gehanteerde

praktijk aangaande de buitengewone omstandigheden. Gelet op bovenstaande vaststellingen, volgt dat in casu het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, dat een toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij in de aanhef van het enig middel van het verzoekschrift de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, laat zij na met concrete gegevens uiteen te zetten waarin de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De verzoekende partij zet de wijze niet uiteen waarop de door haar ingeroepen verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, in alle onderdelen ongegrond.

2.2 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels en beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

"De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Tot slot voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aan, doch laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde bepalingen schendt."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 juli 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Louter ten overvloede wordt erop gehamerd dat waar de verzoekende partij er *in fine* van zowel haar vraag tot horen van 10 juli 2012 als haar inleidend verzoekschrift om verzoekt de kosten van de procedure ten laste te leggen van de verwerende partij, de verzoekende partij het voordeel van de *pro deo* wordt toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 39/68, § 1, 1° van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name "de

verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo”, kunnen er bijgevolg - hoe dan ook - geen kosten ten laste gelegd worden van de verzoekende partij, noch van de verwerende partij.

Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2012 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een loutere verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. In de mate waarin zij bij de stelling, zonder meer, te volharden, doelt op haar inleidend verzoekschrift, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Bij het zonder meer volharden in haar inleidend verzoekschrift kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het *“beginssel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)”* en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, niet kan worden aangenomen. Evenmin kan worden aangenomen dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN